

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **M.W.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 19 marca 2019 r.,
wniosku skazanego o zwolnienie od opłaty oraz ustanowienie obrońcy z urzędu
celem sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania sądowego zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 grudnia 1997 r., sygn.
II AKa [...] oraz prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31
października 2001 r., sygn. II AKa [...]

postanowił

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W złożonym w dniu 27 grudnia 2018 r. wniosku skazany M.W. wniósł o
zwolnienie od opłaty oraz ustanowienie obrońcy z urzędu, z uwagi na brak środków
na ustanowienie obrońcy z wyboru, celem sporządzenia wniosku o wznowienie
postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu
Apelacyjnego w [...] z dnia 11 grudnia 1997 r., sygn. II AKa [...], oraz prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 października 2001 r., sygn. II AKa
[...].

Sąd Najwyższy rozważył co następuje.

Wniosek skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 545 § 2 zd. 1 k.p.k. stanowi, że wniosek o wznowienie
postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony
i podpisany przez obrońcę albo pełnomocnika. Zgodnie z art. 78 § 1 k.p.k.
oskarżony, który nie ma obrońcy z wyboru, może żądać, aby mu wyznaczono

obrońcę z urzędu, jeżeli w sposób należyty wykaże, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Z kolei, stosownie do art. 78 § 1a k.p.k., przepis art. 78 § 1 k.p.k. stosuje się odpowiednio, jeżeli oskarżony żąda wyznaczenia obrońcy z urzędu w celu dokonania określonej czynności procesowej.

Przepis art. 624 § 1 k.p.k. stanowi, że sąd może zwolnić oskarżonego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności. Z kolei zgodnie z przepisami art. 15 ust. 1 pkt 10 oraz art. 17 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj.: Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223, ze zm.), od wniosku o wznowienie postępowania uiszcza się opłatę w wysokości 150 zł, przy czym do zwolnienia od opłat stosuje się odpowiednio przepisy o zwolnieniu od kosztów postępowania karnego.

Skazany nie wykazał w żaden sposób, że „nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny”, w sytuacji gdy ciężar dowodu istnienia tych okoliczności spoczywa na wnioskodawcy. Podkreślić też należy, że z informacji przekazanej przez Zakład Karny w R. wynika, iż skazany ma do dyspozycji 3394,02 zł, nie posiada obciążeń finansowych, zaś ww. kwotą może dysponować w każdym czasie. Sam fakt pobytu skazanego w jednostce penitencjarnej, do którego odwołuje się we wniosku M.W., nie jest wystarczającą przesłanką, aby ustanowić skazanemu obrońcę z urzędu i zwolnić od obowiązku uiszczenia stosownej opłaty, w sytuacji gdy posiada on do dyspozycji środki finansowe umożliwiające uiszczenie opłaty i pokrycie kosztów wynagrodzenia dla obrońcy z wyboru.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w na wstępie.